

En Komik Tiyatro

– Yorgunn · 13 Şubat 2014

EN KOMİK TİYATRODünyanın en iyi tiyatro oyuncusu seçilen Recep Çiçekçi İngiltere’de, romantik bir kafede dostlarıyla zaman geçiriyordu. Normal zamanlarda pek konuşmazdı. Ağır bir görünümü vardı ve yalnızca kendine sorulan sorulara cevap verirdi. Çok iyi bir dinleyiciydi. Günde 24 saat vardı ve o sadece dört saat uyurdu kalın kaşları ve muhteşem bir şekilde uzayan sakallarıyla çok yakışıklıydı. Sigara ve alkol kullanırdı ama sadece davetlerde veya partilerde. Ona göre alkol ve sigara sadece hava atmak içindi. Ya da başkalarını etkilemek için... Çok gizli bir parfüm kullanırdı Genelde siyah giyinirdi. Bir bastonu vardı elinde. Henüz 28 yaşında olmasına rağmen her yere bastonla giderdi. Oysa bacakları bir futbolcununki kadar iyiydi. Bastonu soranlara ise sadece bizim farkında olduğumuz bir yalan mırıldanırdı:“Ayağımda sorun var.”Her sabah aynanın karşısına geçer ve saatlerce kendini izlerdi. Hep düşünceli bir hali vardı. Dört arkadaşı vardı. Bunlardan biri yönetmeni, diğeri Oxford’ta bir öğretim görevlisi, bir diğeri tiyatrocusu bir arkadaşı(ki bu hoş bir bayandı.) sonuncusu da bir bankacıydı. Bunlar her akşam buluşup sohbet ederdi. Ama Recep bey hep dinlerdi. Tiyatroya gelince öyle değildi ama. Ölümüne oynardı Recep bey. Kimi zaman bir deliyi, kimi zaman bir travestiyi, kimi zaman bir kabadayıyı... Her rolü yaşayarak, hissederek oynardı. Zaten hep öyle yaptığı için o “en iyisi” unvanını almıştı. O gece farklı bir hava vardı. İngiltere’nin tamamında pus hâkimdi. Recep bey yine her zamanki gibi hem düşünüyor, hem de dinliyordu. Ama farklı bir şey vardı onda. Dinlerken değil, düşünürken gülümsüyordu. Arkadaşları anlamıştı. Sarışın bayan gülümsedi ve ona döndü:“Recepçiğim. Nedir seni bu kadar gülümseten? Sen hiçbir şeye gülümsemezdin öyle. Seni gülümseten şey çok komik bir şey olmalı. Bizimle de paylaşır mısın? ““Tabii. Paylaşayım. Eminim siz de çok güleceksiniz. Çünkü bu güne kadar gördüğüm en komik oyunlardan bahsedeceğim. Aslında trajikomik hikâyeler.” Bu, recep beyin kurduğu en uzun cümleydi. Arkadaşları konuşmalarını kesip onu dikkatle dinlemek için hazırlandılar. Ve recep bey derin bir nefes alıp konuşmaya başladı:“Size anlattığım oyunlar salonlarda değil bizzat sokaklarda oynanmıştır. Yani biz Türklerin dediği gibi “ortaoyunu”. İlk oyunu Amerika’da gördüm. Beş tane beyaz genç siyahî bir çocuğu tutmuş dövüyor. Daha doğrusu dövmüş gibi yapıyor. Çocuğun dudakları yalancılıktan patlıyor. Beyaz adamlar çocuğun ceplerini soyuyor. Ona hakaret ediyor şakacıktan. İzleyiciler de köşelere gizlenmiş ve oyunu pür dikkat izliyor. Adamlar dramaturgiyi çok iyi yapmış bir kere. Karakter analizleri muhteşem... Kostümler yine aynı. Oyun çok komik. Beyaz bir çocuk, siyah çocuğun suratına yumruk patlatıyor ve çocuk bir astım hastası gibi nefessiz kalıyor. Ceplerini arıyor ama spreyi çoktan alınmış ondan. Çocuğun spreyi arama çabaları ve beyazların endişeyle karışık zevkli bakışları insanı gülmekten kırıp geçiriyor. Sonunda beyazlar gidiyor ve siyah çocuk sahnenin ortasına yığılıp ölmüş gibi yapıyor. Yüzü mosmor. O muhteşem makyajı ne ara yapmış, hala anlamış değilim. Sonra ışıklar kararıyor. Oyun bitiyor ve seyirciler sessizce dağılıyor.”Burada duraklamış ve suyundan bir yudum almıştı. Arkadaşları onu dehşetle dinliyordu. cafedekiler de pür dikkat kesilmişti. Recep bey devam etti:“İkinci oyuna Afrika’da rastladım. Dekor muhteşem. Oyunda bir hayvan ve bir bebek var. Hayvan bir akbaba... Bebek de henüz yürüyemiyor. Emekliyor. Arka planda birleşmiş milletler sahra

hastanesi var. Bebek çıplak ve derisi kavrulmuş. Tek başına emekleyerek arka plandaki hastaneye ulaşmaya çalışıyor. Akbabaysa kararlılıkla bebeği takip ediyor. Bebeğin ölmesini bekliyor. Oyuncular çok iyi hazırlanmış. Akbaba ve bebek rolünü ezberlemiş. Sonra oraya bir adam yaklaşıyor. Elinde bir fotoğraf makinesi var. Bebek ve akbabayı aynı karede çekiyor. Bebeğe bakıyor ve çekip gidiyor. Bebek, kurtarıcısı olarak gördüğü adamın arkasından bakakalıyor. Seyirciler kayaların ardına gizlenmiş bu çok komik oyuna kıs kıs gülüyor. Bebek düşüyor. Baş kuma gömülüyor ve akbaba ona yaklaşıyor. Sahne orada bitiyor. İkinci sahne de dünya fotoğraf ödülleri gününden. Çok güzel bir dekorasyon var yine. Fotoğraf ödülleri dağıtılırken sıra en iyi fotoğrafa geliyor. Yabancı adamın çölde çektiği çocuk ve akbaba resmi birinci oluyor ve fotoğrafı çeken adam ödül alıyor. Sahne yine kararıyor. Üçüncü sahne kısa. Adam evinde oturmuş, resme bakıyor. Bir yandan da ağlıyor. Çünkü o çocuğu bir daha kimse görmüyor. Sahnenin sonunda adam kendini pencereden atıyor ve oyun bitiyor. Daha birçok oyun var bu şekilde, dünyanın her yerinde. Hepside çok komik oyunlar.”Yönetmen gözlerinden akan yaşları silip sinirle:“ama recep. Bunların neresi komedi... Sen delirdin mi?” “siz insan değil misiniz?”“insanız”“öyleyse neden tüm insanlar bu tür şeylere kahkahalarla gülerken, siz ağlıyorsunuz? Bende çok düşündüm bunlarda gülünecek ne var diye. Ama bulamadım. Ve şu karara vardım. Mademki bütün insanlar bunlara gülüyor. Öyleyse ben de gülerim. Herkes gülüp eğlenirken ben bu oyunlara ağlısam beni deli sanmazlar mı? Bence siz de gülün. Yoksa herkes sizi deli sanacak.” Bu cümleler onun bu güne kadar kurduğu en uzun cümlelerdi. Ertesi gün, tam da büyük bir oyunun gününde evinde ölü bulunmuştu. İntihar etmişti. Ve artında şu notu bırakmıştı:“kusura bakmayın dostlarım. Bu trajedilere daha fazla gülmeyeceğim. Gülemeyeceğim. Ama siz gülün. Yoksa sizi deli sanırlar...”

ben Yunus ÖKLAV